

PINCHUK I. S. ON THE ISSUE OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL FRAMEWORK FOR DRUG TRAFFICKING CONTROL

The article deals with administrative-legal principles of drug trafficking control and suggests measures aimed at improvement of the existing means of drug trafficking control in Ukraine. The topic of the research is urgent due to the increase in drug addiction and the lack of monitoring on behalf of the state bodies of Ukraine. Having analyzed the works of prominent researches we have defined the term of state control in the sphere of drug trafficking and bodies that exercise control over drug trafficking in Ukraine.

From the contents of the article it is clear that the number of bodies exercising control over drug trafficking in Ukraine is great. On the one hand it allows exercising all-round control over drug trafficking, on the other hand the lack of coordination between these bodies negates its effectiveness.

The article suggests the author's plan of measures focused on the improvement of quality and effectiveness of drug trafficking control which includes reconsideration of the legislative framework, development of the principles of drug trafficking control, organization of effective cooperation between the control bodies, elimination of administrative restrictions etc.

Keywords: control, state control, drugs, trafficking, State Service of Ukraine on Drugs Control, mechanism of co-operation, control subject.

УДК 342.95

С. М. СИДОРЕНКО,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПЕНІТЕНЦІАРНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ З ІНШИМИ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

Визначено основні недоліки взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами держави, запропоновані шляхи її вдосконалення. Доведено, що саме ефективна взаємодія Державної пенітенціарної служби України, кримінально-виконавчих інституцій, які знаходяться під її управлінням, прокуратури, суду, міліції та інших правоохоронних органів є необхідною умовою забезпечення додержання прав і свобод людини та громадянина, регулятором впливовості та активності цих суб'єктів правовідносин у процесі виконання кримінальних покарань та попередження їх виникнення, а також індикатором динаміки якісних і кількісних змін криміногенної ситуації в країні. Обґрунтовано, що на практиці взаємодія пенітенціарної служби з іншими правоохоронними органами реалізується в різноманітних формах, які під впливом динамічних змін в політичній і соціально-економічній сферах потребують постійного моніторингу та вдосконалення. Визнано доцільним більш активне й широке використання такої форми взаємодії, як міжнародне співробітництво.

Ключові слова: пенітенціарна служба, виконання кримінальних покарань, міжнародні стандарти, правоохоронні органи, форми взаємодії.

У сучасних умовах криміногенної ситуації, якій притаманні високий рівень організованості, спланованості та технічного забезпечення скоєння злочинів, транснаціональний характер, розвиток тероризму й міжнародних збройних конфліктів, має місце реальна загроза не лише порушення прав і свобод окремих громадян, посягання на життя й здоров'я, честь і гідність, недоторканність і захищеність людини, а й національної безпеки в цілому. Із метою мінімізації та нейтралізації наведених негативних явищ на державному та місцевому рівнях іде постійна наукова та практична робота, розробляються та впрова-

джуються стратегічні й тактичні заходи, одним із важливих напрямків яких є налагодження якісної та своєчасної взаємодії правоохоронних органів. Саме ефективна взаємодія Державної пенітенціарної служби України, кримінально-виконавчих інституцій, які знаходяться під її управлінням, прокуратури, суду, міліції та інших правоохоронних органів є необхідною умовою забезпечення додержання прав і свобод людини та громадянина, регулятором впливовості та активності цих суб'єктів правовідносин у процесі виконання кримінальних покарань та попередження їх виникнення, а також індикатором

динаміки якісних і кількісних змін криміногенної ситуації в країні.

Слід відмітити, що в 2012 році рівень злочинності в розрахунку на 1 тис. засуджених та осіб, узятих під варту, відповідно збільшився на 10,7 % і становить 3,02 (у 2010 році становив 2,73) [1]. Це свідчить про недостатню ефективність дій державної влади в боротьбі зі злочинністю, передусім, щодо законодавчого регулювання системи виконання на відбування покарань, створення державного механізму стримування зростання злочинності, виховної та превентивної діяльності, не вирішення ряду організаційних та управлінських питань, ресурсного забезпечення і координації пенітенціарної служби та інших правоохоронних органів, відсутності єдиної концепції засад національної політики у сфері боротьби зі злочинністю, у тому числі й ефективної системи взаємодії усіх ланок державної влади з попередження злочинних проявів. Тому актуальним є об'єднання та систематизація зусиль правоохоронних органів держави для досягнення спільної мети – захисту прав і свобод громадян і забезпечення правопорядку в суспільстві.

Дослідженням питання взаємодії правоохоронних органів займалися відомі вітчизняні та зарубіжні вчені: О. М. Бандурка, Є. Ю. Бараш, І. Г. Богатирьов, А. О. Галай, С. К. Гречанюк, О. М. Джужа, С. В. Зливко, О. В. Лісіцков, В. С. Наливайко, В. М. Плішкін, А. Х. Степанюк, В. М. Трубніков, В. Г. Хирний, Д. В. Ягунів та ін. Проте малодослідженими залишаються форми взаємодії, зокрема, Державної пенітенціарної служби України в системі правоохоронних органів України, які потребують подальшої наукової розробки та вдосконалення.

Метою статті є визначення шляхів удосконалення взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами держави. Досягнення поставленої мети передбачає виконання ряду завдань: 1) охарактеризувати сучасний стан взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами; 2) уточнити поняттєвий апарат; 3) надати пропозиції та рекомендації щодо вдосконалення взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами держави.

У процесі дослідження питання вдосконалення взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами держави важливе значення має тлумачення поняття «взаємодія». Слід відмітити, що у філософії «взаємодія» визначена як

універсальна форма руху, становлення й розвитку процесу, яка визначає існування і структурну організацію будь-якої матеріальної системи [2, с. 199]. У той же час взаємодія розглядається і як специфічний вид соціальних і управлінських відносин, які можуть бути вертикальними (підпорядкованість одного суб'єкта іншому) й горизонтальними (виникають поміж непідрядних суб'єктів) [3]. Згідно з управлінським підходом взаємодія є формою зв'язку елементів системи, за допомогою якої вони, взаємодоповнюючи один одного, створюють умови для успішного функціонування системи в цілому [4, с. 500].

Що ж до правової науки, то цілком поділяємо точку зору М. М. Жильського, який вважає, що взаємодія відображає цілісну сукупність, яка має нову, не притаманну окремим її елементам якість, необхідну задля досягнення загальної мети [5]. На цій ключовій особливості наголошує й А. І. Уємов [6]. У вузькому розумінні вбачається сутність взаємодії у кримінальному праві, де вона визначається як планомірне здійснення комплексу заходів щодо боротьби зі злочинністю [7, с. 94], як об'єднання зусиль слідчого з іншими правоохоронними органами для узгоджених дій і досягнення загальної мети розкриття і розслідування злочинів, яке здійснюється у формах, передбачених законом [8, с. 443]. Так, С. К. Гречанюк визначає поняття взаємодії кримінально-виконавчих установ з державними органами та недержавними організаціями як організований відповідно до вимог чинного законодавства, відомчих та міжвідомчих нормативних актів процес ділового співробітництва (погоджених або спільних дій), що спрямований на досягнення виправлення та ресоціалізації засуджених, спеціальне та загальне попередження, а також вирішення комплексу завдань, що стоять перед означеними суб'єктами [9, с. 9–10].

Проте доцільно зауважити, що законодавцем поняття «взаємодії» не трактується ані в Кримінальному Кодексі України, ані в ряді інших нормативно-правових актів, незважаючи на його широке використання, зокрема, у законах України «Про оперативну-розшукову діяльність» від 18.02.1992 № 2135-ХІІ, «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» від 30.06.1993 № 3341-ХІІ, «Про міліцію» від 20.12.1990 № 565-ХІІ та ін., наказі МВС України, СБУ, Державного комітету у справах охорони державного кордону, Державного митного

комітету України, Національної гвардії України, Міністерства оборони України, Міністерства юстиції України «Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних та інших державних органів у боротьбі із злочинністю» від 10 серпня 1994 р. № 4348/138/151/11-2-2870/172/148407/2-90-442, наказі МВС України, СБУ «Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю» від 10.06.2011 № 317/235. На нашу думку, відсутність законодавчого тлумачення змісту поняття «взаємодія» є суттєвим недоліком національного законодавства, усунення якого потребує внесення відповідних змін у чинну нормативно-правову базу.

У результаті узагальнення та аналізу теоретико-правових підходів до визначення сутності поняття «взаємодія» і відповідної нормативно-правової бази пропонуємо під взаємодією Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами розуміти: у широкому значенні – форму зв'язку між окремими державними інститутами кримінально-виконавчої сфери, за допомогою якої досягається ефективність функціонування пенітенціарної служби та держави в цілому, відбувається процес обміну управлінськими діями між двома або більше суб'єктами, їх сприйняття, усвідомлення та реакція на них; у вузькому значенні – систему взаємопов'язаних і узгоджених за часом і місцем дій правоохоронних органів у процесі виконання покарань, попередження та боротьби зі зростаючим рівнем злочинності, ресоціалізації засуджених, дотримання прав і свобод ув'язнених, гуманізації умов відбування покарань та вирішення інших завдань, вирішення яких покладено законодавством на Державну пенітенціарну службу України та інші правоохоронні органи – учасників взаємодії.

Слід зазначити, що на практиці взаємодія пенітенціарної служби з іншими правоохоронними органами реалізується в різноманітних формах, які під впливом динамічних змін в політичній і соціально-економічній сферах потребують постійного моніторингу і вдосконалення. У цьому контексті вважаємо за доцільне розкрити сутність поняття «форма взаємодії». На думку С. В. Мурашова, форми взаємодії – це способи співробітництва, що забезпечують узгоджений характер діяльності; конкретні способи зв'язку між взаємодіючими суб'єктами [10, с. 47]. А от, наприклад, Ю. І. Пивовар розглядає форму взаємодії як

зовнішній прояв урегульованих нормами адміністративного, фінансового, кримінально-процесуального права, узгоджених за часом, місцем, засобами й цілями функціонально-обумовлених дій відповідних суб'єктів з метою виконання завдань, що ставляться перед ними [11, с. 48]. Як зазначає І. В. Озерський, форма взаємодії відображає структуру заходів, час і тривалість їх проведення, методи і специфіку взаємодії суб'єкта та об'єкта діяльності, конкретні одноразові дії суб'єктів взаємодії організаційно-правового порядку [12, с. 542]. Щодо останнього визначення, то виникають сумніви стосовно коректності вживання словосполучення «одноразові дії», оскільки останні, на нашу думку, можуть бути й багаторазовими, періодично повторюваними.

Підсумовуючи вище сказане, пропонуємо під формами взаємодії Державної пенітенціарної служби та інших правоохоронних органів України розуміти конкретні способи співпраці та зв'язку правоохоронних органів, застосування яких не суперечить чинному законодавству і є передумовою узгодження тактичних і стратегічних дій суб'єктів взаємодії, профілактики й мінімізації рівня злочинності, гуманізації та підвищення ефективності виконання та відбування кримінальних покарань.

Слід відмітити, що на сьогодні законодавством передбачено можливості для застосування значного переліку форм взаємодії правоохоронних органів, зокрема такі: 1) проведення спільних засідань, оперативних нарад; 2) розробка та реалізація спільних планів, програм боротьби зі злочинністю; 3) видання спільних відомчих нормативних актів; 4) створення спільних робочих груп для вивчення окремих проблем боротьби зі злочинністю та розробки пропозицій щодо їх вирішення; 5) спільна підготовка та подання до органів влади країни узагальнених інформацій про стан криміногенної ситуації, пропозицій про заходи щодо її поліпшення; 6) розробка та подання до проєктів державних програм боротьби зі злочинністю погоджених пропозицій з питань профілактики злочинів та інших правопорушень; 7) взаємне інформування правоохоронними органами один одного та ін. [13]. У той же час наказом МВС України, СБУ «Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю» від 10.06.2011 № 317/235 визначені два напрями форм взаємодії, а саме: 1) стратегічний – організація реалізації державної політики у сфері боротьби з організованою

злочинністю, усунення причин і умов її існування, удосконалення правової бази боротьби з організованою злочинністю; 2) тактичний – виявлення, документування й припинення діяльності злочинних груп, злочинних організацій, попередження, розкриття і розслідування вчинених ними злочинів, розшук, затримання учасників організованих злочинних формувань, відшкодування збитків державі, фізичним та юридичним особам [14].

Наведеним вище законодавчим актом пропонуються й такі методи взаємодії, зокрема: 1) спільний аналіз стану, структури організованої злочинності, причин і умов; 2) прогнозування тенденцій поширення організованої злочинності; 3) планування конкретних заходів щодо боротьби зі злочинністю та підвищення ефективності пенітенціарної сфери; 4) обмін оперативною інформацією, що становить інтерес для учасників взаємодії; 5) програмний метод – розроблення й реалізація спільних програм, планів; 6) організація і проведення узгоджених оперативно-розшукових, профілактичних та інших заходів та ін. [14]. Проте, на нашу думку, доцільно використовувати й інші методи взаємодії: 1) переконання; 2) сприяння; 3) рекомендації і заохочення; 4) інформаційний вплив.

Незважаючи на низку розглянутих форм взаємодії правоохоронних органів, у процесі фактичної співпраці Державної пенітенціарної служби та інших правоохоронних органів більшість з них є недостатньо ефективними та потребують реформування. Цілком погоджуємося з І. Г. Богатирьовим стосовно того, що форми співпраці не є постійними, а змінюються, удосконалюються під впливом динамічних змін у соціально-економічній, політичній, духовній та інших сферах життя суспільства; безперечним є тільки те, що досягнення мети кримінального покарання неможливе без найтіснішої співпраці установ і органів виконання покарань з іншими інститутами держави і суспільства в цілому [15]. Тому вважаємо за доцільне детальніше розглянути наявні прорахунки та недоліки у сфері здійснення взаємодії між Державною пенітенціарною службою та іншими правоохоронними органами.

Так, відповідно до законодавства із метою вдосконалення механізму взаємодії створюється централізований банк даних для збирання, накопичення, оброблення та подальшого використання інформації про прояви організованої злочинності. Подібна інформація може бути використана пенітенціарною службою, адміністраціями кримінально-виконавчих установ та

кримінально-виконавчими інспекціями для усунення існуючих недоліків у їхній оперативно-службовій та виробничо-господарській діяльності, для організації соціально-психологічної роботи із засудженими. Проте ефективний обмін оперативною та організаційно-управлінською інформацією неможливий без належного нормативного, фінансового та техніко-технологічного забезпечення. За таких умов одним із напрямків удосконалення методів взаємодії досліджуваних інститутів має стати впровадження інноваційних технологій безпечної та своєчасної передачі даних, сучасного програмного забезпечення, автоматизація роботи з документацією та ін. Із наведеним вище тісно пов'язана необхідність пошуку додаткових фінансових ресурсів, оскільки очевидним є брак бюджетних коштів. Для вирішення цієї проблеми пропонуємо активно співпрацювати з міжнародними організаціями, благодійними фондами, залучати іноземні та внутрішні інвестиції, використовувати широко застосовувані в Європі заходи щодо приватизації установ, які знаходяться у сфері управління Державної пенітенціарної служби тощо.

Слід відмітити, що зазначені проблеми обговорювалися на координаційній нараді Державної пенітенціарної служби та Управління МВС у Вінницькій області, в результаті якої учасники дійшли висновку, що взаємодія двох структур на сьогодні послаблена, актуальними залишаються шахрайства, які здійснюються шляхом перерахунку коштів на номери мобільних операторів зв'язку, до скоєння яких мають відношення особи, що відбувають покарання. Наголошувалося й на необхідності співпраці у випадках, коли злочинці, які скоюють тяжкі злочини, за дріб'язкову крадіжку потрапляють у виправні установи, в той час коли їх розшукують відповідні оперативні служби [16]. На наш погляд, вирішення поставлених задач неможливе без налагодженої оперативної співпраці та обміну інформацією, про що йшлося вище.

Варто відзначити, що позитивним прикладом розв'язання зазначеної проблеми може бути Угода про інформаційне співробітництво між Державною митною службою та Державною податковою адміністрацією України, яка ефективно діє з 1 грудня 1995 року [17], але в діяльності пенітенціарної служби практика застосування таких угод відсутня. Тому вважаємо конструктивною позицію, що займають В. Т. Білоус та В. Т. Маляренко, справедливо стверджуючи, що договірні відносини щодо

скоординованої діяльності сприятимуть правоохоронним органам передбачати та своєчасно вносити до своїх дій певну автономність регулювання взаємовідносин у межах чинного законодавства, що дозволить цілеспрямовано розширювати компетенцію тих чи інших підрозділів управління за рахунок її перерозподілу, поєднувати методи централізованого керівництва з оперативним управлінням і самостійністю правоохоронних органів, спрощувати процедури міжвідомчого узгодження рішень і здійснювати звільнення верхніх рівнів управління від обов'язкового затвердження рішень, які приймають підлеглі в ініціативному порядку для реалізації мети, поставленої вищими органами та нормативно закріпленими завданнями, визначеними договором про співпрацю в галузі боротьби зі злочинністю [18]. Проте, на наш погляд, під час запровадження договірної форми взаємодії варто звернути особливу увагу на потребу в обов'язковому законодавчому закріпленні відповідальності сторін як передумови й гарантії додержання домовленостей.

Окрім розглянутих шляхів удосконалення форм і методів взаємодії державної пенітенціарної служби України та інших правоохоронних органів варто звернути увагу на доцільність більш активного й широкого використання такої форми, як міжнародне співробітництво у досліджуваній сфері, зокрема, підписання та реалізація міжнародних договорів щодо надання допомоги в кримінальних справах, виконання рішень і запитів іноземних правоохоронних органів, узгодження національного законодавства щодо кримінально-правових питань із проголошеними міжнародними стандартами, сприяння обміну інформацією та досвідом, проведення спільних наукових досліджень із питань боротьби зі злочинністю, спільна підготовка кадрів, взаємне надання матеріально-технічної і консультативної допомоги тощо. Проте для підвищення ефективності реалізації цієї форми взаємодії необхідно передусім забезпечити застосування таких національних правових норм, які точно й повно відповідають світовим стандартам як у вітчизняній практиці правоохоронних органів, так і у відносинах із відповідними іноземними суб'єктами взаємодії.

Цікаво відмітити здійснені позитивні кроки у цьому напрямі. Зокрема, уперше на офіційному рівні закріплено взаємовідносини між пенітенціарними відомствами України, Російської Федерації та Республіки Польща. Із ме-

тою розвитку національних превентивних механізмів проти катувань та жорстокого поводження, інших порушень прав людини в діяльності територіальних органів Державної пенітенціарної служби України та установ виконання покарань за сприяння Ради Європи спільно з громадською організацією «Всеукраїнський центр правової допомоги «Громадський захисник» розпочато здійснення проекту «Посилення боротьби із жорстоким поводженням і безкарністю». Крім того, за сприяння Ради Європи розпочато здійснення проекту «Підтримка в'язничної реформи в Україні», спрямованого на підтримку і розвиток діяльності органів державної влади і неурядового сектора з питань впровадження в Україні елементів служби пробації, удосконалення менеджменту органами і установами виконання покарань та слідчими ізоляторами [1].

Проте для підвищення ефективності взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами вважаємо за доцільне реалізувати такі заходи: 1) реформування законодавчої бази (прийняття окремого нормативно-правового акту, який би регулював питання взаємодії Державної пенітенціарної служби України з іншими правоохоронними органами, закріплюючи механізм співпраці, права й обов'язки, відповідальність учасників взаємодії, понятійний апарат тощо); 2) удосконалення організаційних форм взаємодії (розвиток договірних відносин, проведення спільних нарад, колегій та конференцій, у тому числі в режимі он-лайн, тренінгів і занять із запрошенням представників різних відомств, навчальних закладів, науково-дослідних установ для підвищення кваліфікації та професіоналізму працівників пенітенціарної сфери; проведення експертиз та моніторингу, активізація роботи Координаційних рад по боротьбі з корупцією та злочинністю; здійснення профілактичних, просвітницьких, виховних заходів із різними категоріями населення; інформування про діяльність правоохоронних органів тощо); 3) модернізація техніко-технологічного, матеріального та фінансового забезпечення взаємодії (запровадження новітніх технологій обміну оперативною та іншою інформацією; безпека та захист інформації; пошук альтернативних джерел фінансування взаємодії правоохоронних органів; забезпечення виконання цільових програм у пенітенціарній сфері, підвищення рівня матеріально-технічного забезпечення правоохоронних органів та ін.);

4) активізація міжнародного співробітництва та технічна допомога, адаптація до міжнародних стандартів тощо). (навчальний обмін, спільні конференції та консультації, взаємна матеріальна, інформаційна

Список використаних джерел

1. Протокол № 2РК розширеного засідання колегії Державної пенітенціарної служби України : м. Київ, 17 січ. 2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kvs.gov.ua/peniten/control/main/uk/publish/article/631023>.
2. Большой энциклопедический словарь / под ред. А. М. Прохорова. – 2-е изд. – М. : Большая Российская энциклопедия ; СПб. : Норинт, 1998. – 1456 с.
3. Коренев А. П. Административное право России / А. П. Коренев. – М., 2007. – 278 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.twirpx.com/file/109223/>.
4. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / В. М. Плішкін ; за ред. Ю. Ф. Кравченка. – К. : Нац. акад. внутр. справ України, 1999. – 702 с.
5. Жильский Н. Н. Правовые и организационные основы взаимодействия органов внутренних дел с внутренними войсками в охране общественного порядка : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Жильский Николай Николаевич. – СПб., 1995. – 202 с.
6. Уемов А. И. Вещи, свойства и отношения [Електронний ресурс] / А. И. Уемов. – М. : Изд-во Акад. наук СССР, 1963. – 184 с. – Режим доступу: http://elib.org.ua/philosophy/ua_readme.php?subaction=showfull&id=1164783840archive=&start_from=&ucat=3&.
7. Криминология : учеб. для юрид. вузов / под ред. В. Н. Бурлакова, В. П. Сальникова. – СПб. : Петерб. акад. МВД России, 1998. – 573 с.
8. Криминалистика : учебник / под ред. Т. А. Седовой и А. А. Эскархопуло. – СПб. : Лань, 2001. – 926 с.
9. Гречанюк С. К. Організаційно-правові засади взаємодії кримінально-виконавчих установ з державними органами та недержавними організаціями : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Гречанюк Сергій Костянтинович. – Ірпінь, 2006. – 22 с.
10. Организация работы следственного отдела (управления) УВД МВД / под ред. С. В. Мурашова. – М. : ВНИИ МВД СССР, 1977. – 172 с.
11. Пивовар Ю. І. Організаційно-правові засади взаємодії міліції і органів фінансового контролю : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Пивовар Юрій Ігорович. – К., 2008. – 266 с.
12. Озерський І. В. Взаємодія органів слідства та дізнання у боротьбі з організованою злочинністю (психолого-правовий аспект) / І. В. Озерський // Міжвідомчий науковий збірник / за ред. А. І. Комарової, М. О. Потебенька, В. П. Пустовойтенка та ін. – Т. 25. – К., 2001. – С. 538–544.
13. Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних та інших державних органів у боротьбі зі злочинністю : наказ МВС України, СБУ, ДКСОДК, ДМКУ, НГУ, МОУ, МЮУ від 10 серп. 1994 р. № 4348/138/151/11-2-2870/172/148407/2-90-442 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0225-94>.
14. Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю : наказ МВС України, СБУ від 10 черв. 2011 р. № 317/235 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0822-11>.
15. Кримінально-виконавче право України : підручник / Джу́жа О. М., Богатирьов І. Г., Колб О. Г. та ін. – К. : Атіка, 2010. – 752 с.
16. Співпраця міліції та пенітенціарної служби обговорили на спільній нараді 20.05.2013 / МВС України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/vinnysia/uk/publish/article/88205>.
17. Про затвердження Порядку взаємодії митних і податкових органів при здійсненні державного контролю за експортом окремих видів товарів суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності : наказ Держмитслужби України, ДПА України від 12 лип. 2004 р. № 512/387 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0911-04>.
18. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України : підручник [Електронний ресурс] / відп. ред. В. Т. Маляренко. – К. : Юрінком Інтер, 2007. – 350 с. – Режим доступу: <http://www.ebk.net.ua/Book/SptpoU/index.htm>.

Надійшла до редколегії 06.11.2013

СИДОРЕНКО С. Н. ПУТИ УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПЕНИТЕНЦИАРНОЙ СЛУЖБЫ УКРАИНЫ С ДРУГИМИ ПРАВООХРАНИТЕЛЬНЫМИ ОРГАНАМИ

Определены основные недостатки взаимодействия Государственной пенитенциарной службы Украины с другими правоохранительными органами государства, предложены пути её совершенствования. Доказано, что именно эффективное взаимодействие Государственной

пенитенциарной службы Украины, уголовно-исполнительных учреждений, находящихся под ее управлением, прокуратуры, суда, милиции и других правоохранительных органов является необходимым условием обеспечения соблюдения прав и свобод человека и гражданина, регулятором влияния и активности данных субъектов правоотношений в процессе исполнения уголовных наказаний и предупреждения их возникновения, а также индикатором динамики качественных и количественных изменений криминогенной ситуации в стране. Обосновано, что на практике взаимодействие пенитенциарной службы с другими правоохранительными органами реализуется в различных формах, которые под воздействием динамических изменений в политической и социально-экономической сферах требуют постоянного мониторинга и совершенствования. Признано целесообразным более активное и широкое использование такой формы взаимодействия, как международное сотрудничество.

Ключевые слова: пенитенциарная служба, исполнение уголовных наказаний, международные стандарты, правоохранительные органы, формы взаимодействия.

SIDORENKO S. M. WAYS OF IMPROVING COOPERATION BETWEEN THE STATE PENITENTIARY SERVICE OF UKRAINE WITH OTHER LAW-ENFORCEMENT AGENCIES

The main shortcomings of cooperation between the State Penitentiary Service of Ukraine with other law-enforcement agencies are determined in the article; the ways of its improvement are offered. It is proved that it is the effective cooperation of the State Penitentiary Service of Ukraine, penal institutions that are under its administration, prosecutor's office, courts, police and other law-enforcement agencies is a necessary condition for keeping human and citizens' rights and freedoms, regulator of influence and activity of these subjects of legal relations in the process of executing criminal penalties and their prevention, it is also an indicator of qualitative and quantitative changes' dynamics in the crime situation in the country. It is proved that cooperation of the State Penitentiary Service with other law-enforcement agencies is realized in various forms in practice. These forms under the influence of dynamic changes in the political and social and economic areas need to be constantly monitored and improved. It is suggested to understand the specific ways of cooperation and communication of law-enforcement agencies as the forms of cooperation between the State Penitentiary Service and other law-enforcement agencies. Their usage is not in conflict with current legislation and is a precondition for the coordination of tactical and strategic actions by the subjects of cooperation, prevention and minimization of crime rate, humanization and increasing the efficiency of executing and serving criminal penalties. It is determined as appropriate more active and broad usage of such a form of cooperation as international cooperation, including signing and realization of international agreements on assistance in criminal matters, execution of decisions and requests of foreign law-enforcement agencies, harmonization of national legislation on criminal matters with the acclaimed international standards, assistance in exchanging information and experience, conduction of joint research on combating against crime, joint personnel training, mutual provision of logistics and consultative assistance, etc.

Keywords: correction agencies, execution of criminal penalties, international standards, law-enforcement agencies, forms of cooperation.